

Ligesom kravet på tilstrækkelig næring til at opretholde den menneskelige eksistens, er funderet på den naturlige ret, er også menneskets sundhed et værdifuldt gode, hvis opretholdelse eller genvinding hører til ethvert menneskes naturlige ret. Denne umistelige ret svarer til den dybeste menneskelige længsel, så enhver indskrænkning eller indsnævring føles som et stærkt indgreb, og heller aldrig vil finde anerkendelse og respekt. Ligesom længselen efter sundhed og helbredelse aldrig kan blive indsnævret gennem lovmæssige forordninger, kan heller ikke kraften til helbredelse, som et mennesket har, blive det. Alle skrevne love, der ikke svarer til disse krav, er i modstrid med den naturlige ret, og forfalder til afvisning, og bliver til sidst ignoreret, til en fornuftigere lovgiver skaffer udvej.

En af de love, der er blevet offer for sådan en ignorering, er heilpraktikerloven af 17.2.1939. Skabt af en ånd, der med foragt for individets ret vil ordne og tvinge alt ind under statens magt, er det en typisk lov fra en svunden epoke, hvor hvert af menneskets skridt skulle overvåges og reguleres, og enhver individuel, fri udvikling var højforræderi.

Selv denne lov, der skulle tjene til at udelukke heilpraktikeren, den såkaldte naturlæge, og dømme ham til ophør, måtte indrømme, at der findes den fødte læge, geniet fra fødslen, som man ikke godt kan nægte at virke, også uden at han opfylder de lovmæssige forudsætningen, der gælder for lægen. Men dette genis viden og kunnen, som er ufatteligt for loven, skulle være bundet af en autorisation, som i det hele taget kun ville blive accepteret og tilladt i enkelttilfælde, hvis det blev praktiseret for den traditionelle lægevidenskab, og af denne blev anerkendt og godtaget. Dog opfordrer indrømmelsen til eftertanke, og beviser, at selv i autoritære stater kunne visse absolutte rettigheder ikke helt fjernes, selv om de også blev meget stærkt beskåret. Denne lov, den såkaldte heilpraktikerlov, som ophæver friheden til at "kurere", er en lov fra den nationalsocialistiske stat, og som sådan en autoritær lov, der indskrænker den menneskelige frihed mere end nødvendigt. Der findes mennesker, som er i besiddelse af endnu uudforskede kræfter, der er rede til at hjælpe dem, det hverken er muligt at helbrede eller lindre ved videnskabens nuværende tilstand. Denne mulighed for at hjælpe den lidende menneskehed, kan som alle menneskers naturlige ret ikke indskrænkes, eller overhovedet forbydes gennem love.

Et af disse mennesker, der er benådet til at hjælpe andre mennesker og give dem kraft, især også der, hvor andre ikke mere kan helbrede, er Bruno Gröning, læge fra fødslen og ved Guds nåde, et dybt troende menneske, som, opfyldt af sin mission, er villig til at bruge den guddommelige kraft, som hviler i ham, til nytte og gavn for alle menneskehedens syge og helsesøgende. At hjælpe ham, og dermed hjælpe de syge, er vores opgave, så ikke den helsevirkende kraft skal blive kvalt i indsnævrende paragraffer.

Når vi nu som brave undersætter, ikke plagede af sygdomme, fri for enhver impuls, underordnet denne lov, spørger os selv, hvordan Grönings virke kan bringes i harmoni med heilpraktikerloven, så må vi betragte følgende synspunkter:

Også efter heilpraktikerloven tillades det enhver, uden stillings- eller erhvervsmæssig udøvelse, at beskæftige sig med at helbrede. "Den, der på uselvsk vis" – sådan siges det i lovens begrundelse – "hjælper sine medmennesker med at forebygge sygdomme eller helbrede dem, kan og skal ikke hindres i det".

Ikke stillings- eller erhvervsmæssigt: Gröning har ikke taget imod betaling for helbredelserne. Hans motto er: De, som intetsteds har fundet helbredelse, kan komme til ham, lade penge og angst blive hjemme, og medbringe tro og tid. Tro, fordi den er en uundværlig forudsætning for enhver helbredelse. Tid, fordi enhver helbredelse kræver en vis tid.

Dette frie helbredende virke, som Gröning udøver, ligger derfor helt udenfor heilpraktikerloven. Loven forudser også selv denne evne, når der i gennemførringsregulativet i § 8 forlanges, at den, der vil søge tilladelse som heilpraktiker, for et tidsrum af mindst tre år skal kunne bevise sin evne til at helbrede og sine helbredelsessucces'er.

Man må altså indrømme Gröning, at han udøver sin frie kærlighedsgerning, og også vogterne af paragrafferne må under dette synspunkt give ham tilladelsen til at foretage helbredelser, og dermed bevise helbredelsesevner og helbredelsessuccesser. Også ved en streng udlægning af loven må man indrømme, at en beskæftigelse, der tjener udforskningen af kræfterne som hviler i denne mand, heller ikke er en erhvervsmæssig udøvelse, så i sidste ende må der også i dette mellemstadium gives Gröning mulighed for at arbejde og forske.

Men en generøs statsforvaltning vil allerede i dag, for at modvirke faren for, at denne mand går tabt for os, tildele en undtagelsesgodkendelse, for Gröning har allerede i offentligheden bragt tilstrækkelige beviser for sine helbredelsessucces'er og sin evne til at helbrede, og dette faktum er kendt af offentligheden såvel som af myndighederne. Man skulle tro, at en bureaukratisk håndhævelse af de lovmæssige bestemmelser kunne tilsidesættes i alle de syges og helsesøgendes interesse. Dermed ville det være bevist, at staten tjener samfundets vel.

Kilde:

Echo der Woche, Unabhängige deutsche Wochenzeitung, München, 9.9.1949, Seite 11